

A close-up portrait of a man with dark, wavy hair and a light beard, looking directly at the camera. The image is overlaid with a semi-transparent orange-red filter. The text 'SIGBJØRN SKÅDEN' is in the top right, and 'VERSOPOLIS POETRY INTERNATIONAL' is in the bottom right.

SIGBJØRN SKÅDEN

VERSOPOLIS
POETRY INTERNATIONAL

SIGBJØRN SKÅDEN

SIGBJØRN SKÅDEN

A selection of poems

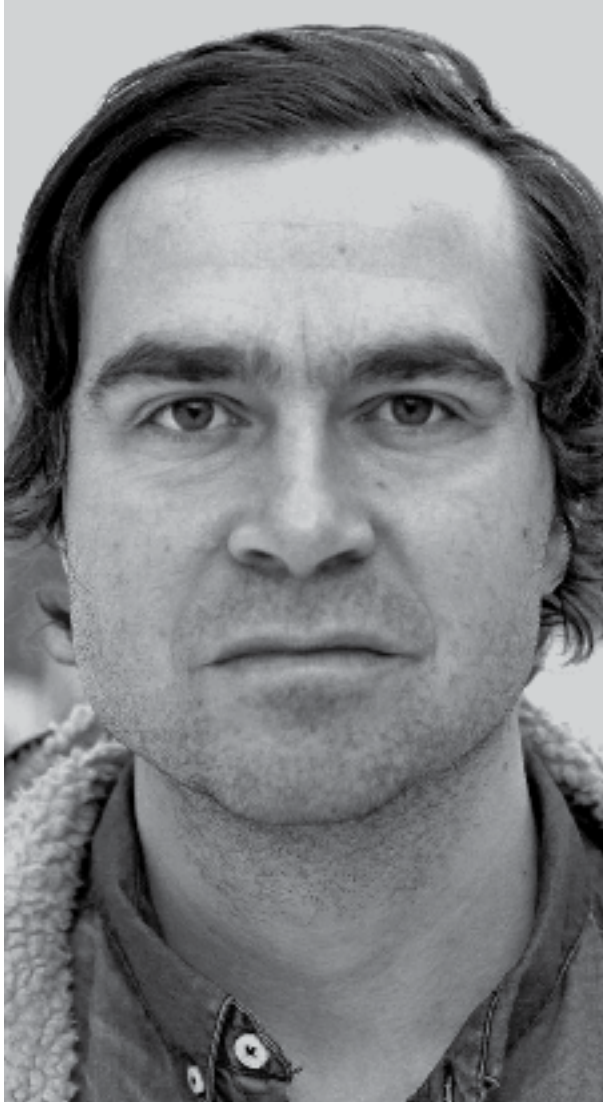


Sigbjørn Skåden

Dutch translations
Liesbeth Huijer & Fannah Palmer

English translations
May-Brit Akerholt

A publication by Poetry International
Foundation, in collaboration with Versopolis,
supported by the European Union.



The year 2024 marks the second of Poetry International's collaboration with the Europe-wide Versopolis network, which supports emerging poets throughout the continent. Poetry International is the only Dutch Versopolis member –and happy to be able to showcase Dutch talent internationally and to invite two international Versopolis talents yearly to the stage in Rotterdam. The organization is excited to present the work of Sámi poet Sigbjørn Skåden, whose epic and yet modern poems can be explored in this quadrilingual chapbook. Skådens fusion of Sámi culture with the Norwegian present in his poetry makes for a thrilling read. In this selection of his work, multiple styles are explored by the poet, from the epic, lyrical poem to prose poetry. The prose poem which is the last of this selection was written originally in English by Skåden.

Sigbjørn Skåden is a Sámi writer, translator, editor, cultural worker and poet residing in Tromsø.

He writes within the Sámi tradition and concerns himself with the preservation and the description of the Sámi culture, as the Sámi people have been pressured to assimilate to Norwegian culture for a long time. He wittily handles this topic in his sometimes timeless but inevitably modern epics. He writes in Sámi and Norwegian, sometimes making use of other languages, such as French and German.

Skåden's debut poetry collection and first publication *Skuovvadeddjiid gonagas* (2004) was nominated for the Nordic Council Literature Prize and was translated into English (*The King of Shoemakers*). His latest novel *Fugl* (2019) has been called the first Sámi science fiction novel and has been described by the author himself as his most Sámi work yet. Furthermore, Skåden has received the Havmann Award and has been nominated for the Norwegian Broadcasting Listeners' Award. Skåden has been the Young Artist Of the Year at Riddu Riđđu indigenous festival and the prologue writer for the Arctic Arts Festival. He also writes children's books, as well as scripts for the stage and art installation projects.

8	5. oassi
10	5. del
12	5th part
14	5e deel

16	Notáhta 1 - 24
16	Notat 1 - 24
16	Note 1 - 24
16	Notitie 1 - 24

43	Frost in the ground
44	Vorst in de grond

Est-il rien sur la terre
 qui soit plus surprenant
 que la grande misère
 du pauvre Juif-Errant!
 Juohke bássi girjji namma lean mon, skuovvadeddjiid gonagas,
 leak gus mu oaidnán?
 Mon jodán du márkana selju,
 du giláža bálgáid,
 du deattáma roaŋkejogaid:
 Laqedem,
 Buttadeo,
 Ahasverus,
 Kartafilus,
 skuovaid reiden mon juohkehažžii
 aman máilmmážan jorráma bisánit;
 skuovaid gehtte in lihčo mon Jusup,
 virkos giedak gorrok mielarabdda deattáldagaid, goavrume historjjá čada
 gonagasa šerres biktasiigo, leak gus mu oaidnán?
 skuovak jitnek
 ipmasiid
 go eatnama jodásan:
 da datta dayadhvam
 shantih shantih shantih!
 de dette diebbelii
 sáhtán sáhtán sáhtán!
 Bidjek barggu eatnamii,
 diktek váimmu gátnjaliid vardit;
 la traversée augmentre,
 Jusup čatná skuovaid:
 gilibojá,
 guldaleaddji,
 buktejeaddji,
 sogasuhkki,
 viekseveahkki,
 váibmoborri,
 guolásteaddji,
 ildasdahkki,
 slunkejeaddji,
 botnjalbivdi,

binnošbannos boatkabárdni,
 gonagasa buoskkassárdni,
 báhtareaddji,
 geampagoddi,
 ganjaloari čiegusárdna;
 bijan mahkáshája uniformma, suonaidsuorri
 čatná julggiide sogaseainni geahčastagaid
 ja diktá eatnama giedastit
 ábirabdda olbmočollosiid.
 Le dernier jugement
 finira ton tourment.

Mon riegádin guoktelogigolbma jagi rájen,
 ledjen losses mánná gievrras váimmuin.
 Eiddi lávii mu askkin doallat
 lulláme siivosániid mu beljiid sisa,
 mu vuosttas muitu
 lea skábmamánu sárgumiid
 beaivvi mon čuoigat ohppen,
 lean vuolábeal` siergarodu soahteprinsá
 ja geargebávtti lojes vildu.
 Mon riegádin siidabárdnin,
 váibmu lea nanus sládjohájan,
 skovlábálgá sáttun ja giehkanborddi mitalusais,
 lean guolásteaddji ja dálureanga,
 ja go bidjen julggiid
 nuorttaguvlui vančča nala
 sadden mon
 báhtareaddji
 ja siidiiboahhti
 simme hámin.

Est-il rien sur la terre
 qui soit plus surprenant
 que la grande misère
 du pauvre Juif-Errant!
 Alle hellige skrifters navn bærer jeg,
 skomakernes konge,
 har du sett meg?
 Min streifen krysser ditt travle kirketorg,
 din grends stier,
 ditt mareritts elvebuktninger:
 Laquedem,
 Buttadeo,
 Ahasverus,
 Kartafilus,
 jeg skor dere alle,
 for å dreie min lille verden;
 uten sko var jeg ikke Jusup,
 virksomme hender syr sinnsrandens pyntebånd,
 krumbøyd vandrende gjennom historien
 i en konges skinnende klær,
 har du sett meg?
 skoenes skritt føder
 forunderligheter
 i min drift gjennom verden:
 da datta dayadhvam
 shantih shantih shantih!
 de dette dævelske
 satan satan satan!

Slipp arbeidet til jorden,
 la hjertet blø tårer;
 la traversée augmentre,
 Jusup knytter skoene:
 grendeyngling,
 gledesspreder,
 ørelåner,
 ættesørger,
 fårevokter,
 hjerteeter,

fiskefanger,
 kaosmaker,
 tungsinnstenker,
 vredevrider,
 bitteliten bondebengel,
 kongeknektens skitne engel,
 fluktforbryter,
 kjempemorder,
 tåredypet dobbeltgjenger,
 jeg trår inn i min noeluktende uniform,
 senetvinneren
 snører slektsveggenes blikk om skoene
 og lar jorda fingertvinne
 havrandens innvoller.
 Le dernier jugement
 finira ton tourment.

Jeg fødtes for tjuetre år siden,
 var et tungt barn med sterkt hjerte.
 Mor brukte å holde meg på fanget
 lullende godord inn i øret mitt,
 mitt første minne
 er novembertegninger
 dagen jeg lærte å gå på ski,
 jeg er det tette vidjekrattets krigerprins
 og steinuras nådige villmann.
 Jeg fødtes som markagutt,
 hjerte av renskåret slåttelukt,
 skoleveisflørt og kjøkkenbordfortellinger,
 jeg er fiskefanger og gårdsdreng,
 og da jeg satte beina
 på den nordadgående skuta
 ble jeg
 flyktning
 og hjemkomling
 i samme ham.

Est-il rien sur la terre
 qui soit plus surprenant
 que la grande misère
 du paure Juif-Errant!
 I carry all the names of the holy scriptures,
 the king of shoemakers,
 have you seen me?
 My roamings traverse your busy church market,
 the paths of your hamlets,
 your nightmare's river-windings:
 Laquedem,
 Buttadeo,
 Ahasverus,
 Kartafilus,
 I shoe you all,
 thus to twist my little world;
 without shoes I was not Jusup,
 busy hands sow the ribbon of my mind's horizon,
 wandering bowed through history
 in the shining clothes of a king,
 have you seen me?
 the steps of the shoes spawn
 oddities
 in my traipsing through the world:
 da datta dayadhvam
 shantih shantih shantih!
 they this devilish
 Satan Satan Satan!
 drop the work to the ground,
 let the heart bleed tears;
 la traversée augmentre,
 Jusup ties his shoelaces:
 village youngster,
 ray of sunshine,
 ear-lender,
 lineage-provider
 sheep-minder
 heart-eater,
 fish-catcher, snatcher

chaos-creator,
 miser-minder
 wrath-racker
 puny adolescent peasant
 king-knave's dirty angel,
 criminal escapee,
 mass-murderer,
 tear-dipped double-ganger,
 I step into my somewhat-smelling uniform,
 the sinewy-twister
 ties the gaze of the generation-wall around my shoes
 and let the earth finger-twist
 the bowels of the ocean-edge.
 Le dernier jugement
 finira ton tourment.

I was born twenty-three years ago,
 was a heavy child with a strong heart.
 Mother used to hold me on her lap
 lulling words of praise into my ear,
 my first memory
 is November-drawings
 the day I learnt to ski,
 I'm the tight wicker-thicket's warrior prince
 the rock-scrree's gracious savage.
 I was born as a boy of the land,
 heart of clean-cut smell of haymaking,
 school-walk-flirt and kitchen-table stories,
 I'm fish-catcher and farm-boy,
 and when I set foot
 on the northward-bound boat
 I became
 refugee
 and home-bound
 in the same skin.

Est-il rien sur la terre
 qui soit plus surprenant
 que la grande misère
 du paure Juif-Errant!
 Alle namen van de heilige geschriften draag ik,
 de koning der schoenmakers,
 heb je mij gezien?
 Ik dwaal over je drukke kerkplein,
 over de paden van je dorp
 de rivierbochten van je nachtmerries:
 Laquedem,
 Buttadeo,
 Ahasverus,
 Kartafilus,
 ik beschoei jullie allemaal,
 om mijn wereldje draaiende te houden;
 zonder schoenen was ik Jusup niet,
 nijvere handen naaien sierbanden van de rand van het verstand,
 gekromd door de geschiedenis wandelend
 in de glanzende kleren van een koning,
 heb je mij gezien?
 de stappen van mijn schoenen baren
 wonderlijkheden
 op mijn tocht door de wereld:
 da datta dayadhvam
 shantih shantih shantih!
 die dat duivelse(n)
 satan satan satan!
 laat het werk op de grond vallen,
 laat het hart tranen bloeden;
 la traversée augmentre,
 Jusup strikt zijn veters:
 dorpsjongeling,
 vreugdeverspreider,
 orenlener,
 voorouderverzorger,
 schapenhoeder,
 harteneter
 vissenvanger,

chaosmaker,
 zwaarmoedigheidsdenker,
 woedewringer,
 piepkleine boerenbengel,
 koningsknechts vuile engel,
 vluchtmisdadiger,
 reuzenmoordenaar,
 in tranen gedoopte dubbelganger,
 ik stap in mijn naar-iets-ruikende uniform,
 pezendraaier
 snoert de blik van de familiemuur om zijn schoenen
 en laat de wereld de ingewanden
 van de rand van de zee verstrengelen.
 Le dernier jugement
 finira ton tourment.

Ik werd drieëntwintig jaar geleden geboren,
 was een zwaar kind met een sterk hart.
 Mijn moeder had me altijd op schoot
 zong lieve woordjes in mijn oor,
 mijn eerste herinnering
 bestaat uit novembertekeningen
 op de dag dat ik leerde skiën,
 ik ben de krijgerprins van het dichtere kreupelhout van de vlakke
 en de genadige wildeman van de steenhoop.
 Ik werd geboren als Markasame,
 een hart van netjes gemaaide grasgeur,
 schoolwegflirt en keukentafelverhalen,
 ik ben vissenvanger en boerenknecht,
 en toen ik mijn benen
 op die noordwaarts gaande schuit zette
 werd ik
 een vluchteling
 en een thuiskomer
 in dezelfde dracht.

Notáhta 1

Johka.

Gáicarássi lieddu.

Ii mihkkege danne leat summal geavvan.

Gáicarássi lea jierpmas šaddu midjas diehtá gonnes lea nitrogenarikkis eanan.

Guhkes ruohčat vižžet biepmu čikrošis.

Son guhte gáicarási ipmirda sáhtta lovssas lohkat midjas lea nuorta ja midjas lea oarji.

Hárve dihtet olbmot ahte gáicarási liedit sáhttet leat vielgát nai, dego čáhci johtti vancca steavnni birra.

Notat 1

Ei elv.

Geitramsen blomster.

Ingenting her er tilfeldig.

Geitramsen er en intelligent plante som vet hvor jorda er nitrogenrik.

Lange røtter henter næring fra djupet.

Den som forstår geitramsen kan lese av på stilken hva som er nord og hva som er sør.

Kun sjelden vet folk at geitramsen sine blomster også kan være hvite, som vann om stevnen på en båt i fart.

Note 1

A creek.

The fireweed flowers.

Nothing here is coincidental.

The fireweed is an intelligent plant that knows where the earth is nitrogen-rich.

Long roots fetch nourishment from the deep.

He who understands the fireweed can read off its stem what is north and what is south.

Only rarely do people know that the flowers of the fireweed can also be white, like water lapping the stem of a speeding boat.

Notitie 1

Een rivier.

Het wilgenroosje bloeit.

Hier is niets toevallig.

Het wilgenroosje is een intelligente plant die weet waar de aarde stikstofrijk is.

Lange wortels halen voeding uit de diepte.

Wie het wilgenroosje begrijpt, kan aan de stengel aflezen waar het noorden is en waar het zuiden.

Maar mensen weten vaak niet dat de bloemen van het wilgenroosje ook wit kunnen zijn, zoals het water rond de steven van een varende boot.

Notáhhta 2

Motto nr. 1: Ovdal galgá čoavji ciskat go biebmu spilljanit.

Motto nr. 2: Buoret oaivveheapme go ráððeheapme.

Motto nr. 3: Muhtumin ferte coggat sistegahpira.

Notat 2

Motto nr. 1: Før skal magen sprekke enn maten spilles.

Motto nr. 2: Bedre haulaus enn rådlaus.

Motto nr. 3: Av og til må man ta på seg skinnhua.

Note 2

Motto 1: The stomach shall split open before any food is spilt.

Motto 2: Better to be void of a head than void of ideas.

Motto 3: Sometimes you must put on your fur hat.

Notitie 2

Motto nr. 1: de maag zal barsten voordat er eten wordt verspild.

Motto nr. 2: beter roekeloos dan radeloos.

Motto nr. 3: soms moet je je bontmuts opzetten.

Notáhhta 3

Sus lea bassanmášiidna midjas lea mannan riehttásii. Váldá olggos rumbbu, čuohppá eret geaži ja reide dasa julggiid. Dál sus lea grilla. Go gaikkoda boares áitti hukse luovveseainni bázahusaiguin.

Notat 3

Han har en vaskemaskin som har gått til helsikke. Han tar ut trommelen, skjærer av toppen og setter den på et stativ. Nå har han en grill. Når han river det gamle skuret bygger han levegg av restene.

Note 3

He has a washing machine that's given up the ghost. He takes out the drum, cuts off the top and puts it on a rack. Now he has a grill. When he knocks down the old shed he'll build a windbreak of the remains.

Notitie 3

Hij heeft een wasmachine die naar de knoppen is gegaan. Hij haalt de trommel eruit, snijdt de bovenkant eraf en zet hem op een statief. Nu heeft hij een barbecue. Na het afbreken van het oude schuurtje bouwt hij een windscherm van de resten.

Notáhhta 4

Moarsi geahčada su goabridanduhpáha suovastettiin. Veahá áiggi manjá manná sisa. Godđá. Šearfa sámegielat sáttasániin eadnái. “Eadni, don leat máilmmi buoremus!” cealká minstar. Beare akta sátni lea čállon boastut.

Notat 4

Hun ser på han og røyker rullings. Etter ei stund går hun inn. Hun strikker. Et skjerf med et budskap på samisk til mor. ”Eadni, don leat máilmmi buoremus!” sier mønsteret. ”Mamma, du er verdens beste!” Kun ett ord er stavet feil.

Note 4

She looks at him, smoking a fag. After a while she goes inside. She knits. A scarf with a message in Sámi for mum: The design says: “”Eadni, don leat máilmmi buoremus!”

“Mum, you are the best in the world!” Only one word is misspelled.

Notitie 4

Ze kijkt naar hem terwijl ze een sjekkie rookt. Na een tijdje gaat ze naar binnen. Ze breit. Een sjaal met een boodschap in het Samisch voor haar moeder. ‘Eadni, don leat máilmmi buoremus!’ zegt het patroon. ‘Mama, je bent de allerbeste!’ Maar één woord is fout gespeld.

Notáhhta 5

Moadde buolvva manjos. Gonagas-Jomna čuožžu dievás gili várdáme. Ihána geampa. Son lea gullan ahte ieš ruotagonagas galgá mannat dánne meaddil jođus mearragáddái. Lea buktán guokte muorrafiellu dievvái gonnes lea buorre várdát juohke guvlui. Dál vuordá. Dássážii leat gohčodan su beare Jomnan.

De oaidná Jomna guhkes ráiddu lahkaneame. Bágggu leat gonagas. Jomna ii leat goassege doallan čuojanasa, muhto lea gullan gonagaslávлага. Dohppesta fielluid ja álgá daiguin dearpat gonagaslávлага ritmma nu jitnosit ahte dávista olles gilis. Dainna joatká gitta gonagasa ráidu lea mannan meaddel ja jávkan. De vázzá Jomna vuolus dievás. Jus gonagas goassege ipmirdii gutni ii aktage dieđe.

Notat 5

Noen generasjoner bakover. Konge-Jo står på en haug og speider utover bygda. En koloss av en mann. Han har hørt at selveste svenskekongen skal passere her med følget sitt på vei ut mot kysten. Han har tatt med seg to vedskier og gått opp på en haug med god utsikt til flere kanter. Nå venter han. Ingen andre i bygda skjønner hva han driver med. Til nå har de kalt han bare Jo.

Så ser Jo et langt følge nærme seg i det fjerne. Det kan kun være kongen. Jo har aldri tatt i et instrument, men han har hørt kongesangen. Han tar opp de to vedskiene og begynner å klaske takta i kongesangen med dem så hardt at ekkoet gjaller i hele bygda. Dette fortsetter han med til kongens følge har passert og er ute av syne. Så går Jo ned fra haugen. Om svenskekongen noensinne forsto hyllesten er det ingen som vet.

Note 5

Some generations back. King-Jo stands on a hill that looks across the village. A mastodon of a man. He's heard that the Swedish King himself is going to pass here with his cortege on his way to the coast. He's brought two wooden planks and gone to the top of a hill with good views in different directions. Now he's waiting. Nobody in the village understands what he's doing. Until now, they've only called him Jo.

Then Jo sees a long cortege approaching in the distance. It can only be the King. Jo has never laid hand on an instrument, but he has heard the Royal Anthem. He picks up the two planks and starts banging them together in rhythm to the Royal Anthem so hard that the sound echoes through the whole valley. He keeps this up until the King's cortege has passed and is out of sight. Then Jo walks down from the hill. Whether the Swedish King ever understood the homage, nobody knows.

Notitie 5

Een paar generaties terug. Koning-Jo staat op een heuvel over het dorp uit te kijken. Een kolos van een man. Hij heeft gehoord dat de Zweedse koning hoogstpersoonlijk met zijn gevolg zal passeren, op weg naar de kust. Hij heeft twee houtblokken meegenomen en heeft een heuvel beklommen met goed uitzicht naar alle kanten. Nu wacht hij. Niemand anders in het dorp snapt waar hij mee bezig is. Hiervoor noemden ze hem gewoon Jo.

Dan ziet Jo in de verte een lang gevolg naderen. Dat kan alleen de koning zijn. Jo heeft nooit een instrument in zijn handen gehouden, maar hij heeft het koningslied gehoord. Hij pakt de twee houtblokken en begint er de maat van het koningslied mee te klappen, zo hard dat de echo door het hele dorp galmt. Daar gaat hij mee door tot het gevolg van de koning uit zicht is. Dan daalt Jo van de heuvel af. Of de Zweedse koning het eerbetoon ooit heeft begrepen weet niemand.

Notáhta 6

Lea árbejuvvon rámisvuohta das ahte ii oastte, ahte ieš reidet dan maid dárbbahat gálvvuin mat dus jo leat. Dánne gohčodit dan reidet iežas pateantta.

Notat 6

Det ligger ei nedarva stolthet i det å ikke kjøpe, i det å selv lage det man trenger av det man allerede har. Her kaller vi det å lage en egen patent.

Note 6

There's an inherited pride in not buying, but rather making what you need from what you already have. Here we call it to create your own patent.

Notitie 6

Er zit een geërfde trots in iets niet kopen, in zelf maken wat je nodig hebt van wat je nog hebt. Hier noemen we dat 'een eigen patent maken'.

Notáhta 7

Juohke biillas lea potenciála árvu. Nuogis orgánaaddit sáhttet loahpas šaddat produktan. Orgánaaddipánseriid diktá veallat giettis huotnaha birra. Ii man ge siva čorget, sárdnu, šleadgalit nu čáppat beaivvážis.

Notat 7

Enhver bil har potensiell verdi. Mange nok organdonorer kan til slutt bli til et produkt. Organdonorpanserne blir liggende utover sletta rundt huset. Ingen grunn til å fjerne, sier han, de blinker så fint i sola.

Note 7

Every car has a potential value. Many enough organ donors could in the end become a product. The organ donor bonnets remain scattered across the flatland around the house. No need to remove them, he says, they sparkle so nicely in the sun.

Notitie 7

Elke auto heeft een potentiële waarde. Genoeg orgaandonoren kunnen uiteindelijk een product worden. De orgaandonorpanters blijven op de vlakte rond het huis liggen. Geen reden om ze weg te halen, zegt hij, ze glinsteren zo mooi in de zon.

Notáhta 8

Ráva dutnje guhte háhppeha dánirdit čalbmelásiid ja fertet áhčát boares mástoránddiid atnit muođus botta leat vuordime ahte ođđalásit galget boahit: Go vuolgát rámbuvrii; ale váldde eret mástoránddiid ovdal leat parkeren biilla.

Notat 8

Tips til deg som i vanvare trør på brillene og skjemmes fordi du må gå med far din sine gamle brøtthester i trynet mens du venter på at nybrillene skal komme: Når du ska på butikken; ikke ta av deg brøtthestene før du har parkert bilen.

Note 8

Tip to you who accidentally step on your glasses and are ashamed because you must wear Dad's old fisheyes on your mug while you're waiting for new glasses to arrive: When you're going to the shop don't take off the fisheyes before you've parked the car.

Notitie 8

Een tip voor als je per ongeluk op je bril trapt en je schaamt omdat je met je vaders oude uilenbril op je smoel moet rondlopen terwijl je op je nieuwe bril wacht: als je naar de winkel gaat, zet dan je uilenbril niet af vóórdat je de auto hebt geparkeerd.

Notáhta 9

Ja suvrris...

Notat 9

Og sur...

Note 9

And grumpy...

Notitie 9

En chagrijnig...

Notáhta 10

Vánhemat ostet sutnje ođđa joggeskuovaid Ruotas. Skuovat leat alidat ja fiskadat. Gili mánáid gaskkas gohčoduvvogohtet ruvva "ruotaskuovat". Ruotaskuovat leat reidejuvvon gušmmus, syntehtalaš ávdnasis midjas hiehpá oalle heitot spáppačiekčamii. Čiekčat spáppa lea veadjemeahttun, bávččaga beare sákka. Sáhtta beare lobbet. Dán čavčča ja čuovvovaš geasi mielde hábme sofistikerta lobbeteknihka hirpmáhuhti repertoarain. Ii gámno čuolbma maid ii sáhte čoavdit lobbemiin. Áiggiid čada lea son guhte lea lobben alimus ránggáštusčiekčama gálbealáhagas.

Notat 10

Foreldrene hans kjøper han nye joggesko på ferie i Sverige. Skoene er blå og gule. Blant ungene i bygda får de raskt tilnavnet "svenskeskoan". Svenskeskoan er laget av et stivt, syntetisk materiale som viser seg å være dårlig egnet til fotballsparking. Å skyte ballen er umulig, det gjør for vondt. Han kan kun lobbe. I løpet av den høsten og den påfølgende sommeren, før han endelig vokser ut av svenskeskoan, utvikler han en sofistisert lobbeteknikk med et imponerende repertoar. Det finnes ikke den situasjon han ikke kan lobbe seg ut av. Gjennom alle tider blir han den som har lobbet den høyeste straffen på kalvebeitet.

Note 10

His parents buy him new trainers on their holiday in Sweden. The shoes are blue and yellow. Among the kids in the village they're quickly nicknamed "Swedish shoes". The Swedish shoes are made from a stiff synthetic material that's badly suited for kicking a football. To shoot the ball is impossible, it's too painful. He can only lob it. During that autumn and the following summer, before he finally grows out of the Swedish shoes, he develops a sophisticated lobbing technique with an impressive repertoire. There isn't a single situation he can't lob his way out of. Throughout all times he becomes the one who has lobbied the highest penalty on the calf-grazing field.

Notitie 10

Zijn ouders kopen op vakantie in Zweden nieuwe sportschoenen voor hem. De schoenen zijn blauw met geel. De kinderen in het dorp geven ze al snel de bijnaam 'de Zweedse schoenen'. De Zweedse schoenen zijn gemaakt van een stijf synthetisch materiaal dat slecht geschikt blijkt om mee te voetballen. Ermee schieten is onmogelijk, het doet te veel pijn. Hij kan de bal alleen lobben. In de loop van die herfst en de daarop volgende zomer, voordat hij eindelijk uit de Zweedse schoenen groeit, ontwikkelt hij een verfijnde lobtechniek met een indrukwekkend repertoire. Met een lob kan hij zich uit elke situatie redden. Hij is degene die op de kalverweide de hoogste lob bij een penalty heeft geschoten.

Notáhta 11

Juovllat lea sivdniduvvon áigi.

Notat 11

Jula er ei velsigna tid.

Note 11

Christmas is a blessed season.

Notitie 11

Kerst is een gezegende tijd.

Notáhta 12

Vancavovdnabagadus:

Oastte 30-40 jahkásaš campingvovvna

Čuohpa olles baikka smávva bihkiide mohtorsaháin

Guras gaittin earret áisá vievssi duohkái

Notat 12

Oppskrift på båthenger:

Kjøp ei 30-40 år gammel campingvogn

Kapp hele skiten i småbiter med motorsag

Drefs alt bortsett fra stellet bakom fjøset

Note 12

Recipe of a boat-trailer:

Buy a 30-40 year old caravan

Slash the relic to smithereens with a chain saw

Chuck everything apart from the undercarriage behind the barn

Notitie 12

Recept voor een boottrailer:

Koop een dertig à veertig jaar oude caravan

Zaag de hele zooi met een kettingzaag in stukken

Smijt alles behalve het onderstel achter de schuur

Notáhta 13

Dearvvuođat ránnjás: li mihkkege ivdne čakčamánođáivaha nugo jietna mohtorsahás snievkkuheame lásesárrasiid ja alumiinna.

Notat 13

Hilsen fra naboen: Ingenting farger septemberhimlen som lyden av motorsag mot glassfiber og aluminium.

Note 13

Greetings from your neighbour: Nothing colours the September sky like the sound of a chain saw eating away at fibreglass and aluminium.

Notitie 13

Groeten van de buurman: niets kleurt de septemberlucht zo als het geluid van de kettingzaag door glasvezel en aluminium.

Notáhta 14

Jámehat leat dánne. Ii hal dramáhtalaččat, ii hal gáibideaddji, baicce virolaččat, leat dánne.

Notat 14

De døde er her. Uten dramatikk, uten anmassende oppførsel, uten å være noe uvanlig, er de her.

Note 14

The dead are here. Without drama, without conundrum, without being anything abnormal, they are here.

Notitie 14

De doden zijn hier. Zonder drama, zonder opdringerig gedrag, zonder iets bijzonders te zijn, zijn ze hier.

Notáhta 15

Son oastá odđa ruvkonbiilla. Biilla ovddeš oamasteaddji lea jorristovlaruvkojeaddji ja biilla lea hiebahuvvon vinttain doaresuvssas. Álggus jáhkká lea hehttehus ja jurddaša skruvvet eret stovlavintta. De ipmirda lea attáldat.

Notat 15

Han kjøper seg ny bruktbil. Bilen har tidligere vært eid av en rullestolbruker og er tilpasset med heis i sidedøra. Først tror han det er ei ulempe og tenker på å skru ut stolheisen. Så forstår han at den er en gave.

Note 15

He buys a new second-hand car. The car's previous owner used a wheelchair and has a lift fitted to the side-door. At first he thinks it's a disadvantage and intends to unscrew the chairlift. Then he understands that it's a gift.

Notitie 15

Hij koopt een nieuwe tweedehands auto. De vorige eigenaar zat in een rolstoel en de auto heeft een lift in het portier. Eerst dacht hij dat het een nadeel was en was hij van plan de stoellift eruit te schroeven. Nu snapt hij dat het een bonus is.

Notáhta 16

Dobdda sávza- ja gáicaindiviidda dego dobddat iežat.

Notat 16

Kjenn saue- og geiteindividet som deg selv.

Note 16

Know the sheep- and goat individual like you know yourself.

Notitie 16

Ken het schapen- en geitenindividu als jezelf.

Notáhta 17

Gilihuotnaha guolbi lea ráđihisgoahtime ođđajagefeasttas. Son lea komitéas.

Nugo gaittin earát lea bihkkan. Oaidná beare guokte vejolaš čovdosa čulbmii:

Čoavddus 1: Bivdit giliolbmuid heaitit távttas njulčut.

Čoavddus 2: Ringet iežas boaresáhččái gasku ijas ja bivdit su boahtit ruvva dego riehtis nu ahte besse akuhttananosmahttit guolbestealládaga.

Šaddá čoavddus 2.

Notat 17

Gulvet på grendehuset holder på å rase sammen under nyttårsfesten. Han er i komiteen. Akkurat som alle andre er han maurings. Han ser kun to mulige løsninger på problemet.

Løsning 1: Be bygdefolket om å slutte å hoppe i takt.

Løsning 2: Ringe bestefaren sin midt på natta og be han om å komme kjørende med noe materialer fort som faen så de kan akuttforsterke gulvfundamentet.

Det blir løsning 2.

Note 17

The floor of the community hall is about to cave in during the New Year celebrations. He's on the committee. Like everyone else, he's blotto. He only sees two possible solutions to the problem.

Solution 1: Tell the villagers to stop jumping to the beat.

Solution 2: Ring his granddad in the middle of the night and ask him to drive over there fucking fast with some materials so they can acutely-reinforce the floor's fundament.

Solution 2 wins.

Notitie 17

De vloer van het buurthuis stort tijdens het nieuwjaarsfeest bijna in. Hij zit in het comité. Net als alle anderen is hij keil. Hij ziet maar twee mogelijke oplossingen voor het probleem.

Oplossing 1: de dorpelingen vragen om te stoppen met in de maat springen.

Oplossing 2: midden in de nacht zijn opa bellen om te vragen of hij als de bliksem materiaal kan komen brengen zodat ze de vloer tijdelijk kunnen stutten.

Het wordt oplossing 2.

Notáhta 18

Son bosida máná.

Notat 18

Hun leser på barnet.

Note 18

Silently mumbling she blows gently on the ill child's bare skin.

Notitie 18

Zij leest het kind gezond.

Notáhta 19

Skáiddebáikkis lea jalga. Jus áigi lea riehta gullá son guhte meattilda báikki njuoratmánáčierruma. Dát leat sávaheames riegádeamit, mánát guđđon jápmi geainnoheames áhčis dahje eatnis. Juohke giežat jagi máhccet mánát báikái gonnes leat guđđon. Mii gohčodit sin eahpádusan, apokrifasivdnádusat gaskal leahkimis ja duššamis. Danin máhccet deike. Danin čirrot. Beare boares gásttašanrituála sáhtta visot geahpput. Easkka dalle lea visot meaddel.

Notat 19

Nede ved et sted der to elver møtes ligger ei slette. Om tida er rett vil den som går her høre spedbarngår. Dette er de uønsket fødte, de som ble satt ut for å dø av en desperat far eller mor. Hvert sjuende år vender disse barna tilbake til stedet hvor de ble forlatt. Disse kaller vi eahpádusak, apokryfe mennesker fanget mellom det å være og det å aldri ha vært. Derfor kommer de tilbake hit. Derfor gråter de. Kun ved å hente frem et gammelt formular for dåpen kan alt lindres. Først da er alt over.

Note 19

Down by the place where two rivers meet there is a plain. If the time is right, he who passes here will hear infants crying. These are the unwanted new-borns, put out to die by a desperate father or mother. Every seventh year these children return to the place where they were abandoned. We call them eahpádusak, human apocrypha trapped between states of existing and never having existed. Therefore they return. Therefore they cry. Only by performing an ancient baptism ceremony can the pain be alleviated. Only then will it all be over.

Notitie 19

Op een plek waar twee rivieren samenkomen, ligt een vlakte. Op het juiste tijdstip zal degene die hier loopt babygehuil horen. Dat zijn de ongewenst geboren, die door een wanhopige vader of moeder werden weggebracht om te sterven. Elk zevende jaar keren de kinderen terug naar de plek waar ze werden verlaten. We noemen ze 'eahpádusak', apocriefe mensen die gevangen zitten tussen zijn en nooit geweest. Daarom komen ze terug naar hier. Daarom huilen ze. Alleen door een oude doopspreuk tevoorschijn te halen kan alles worden verzacht. Pas dan is het voorbij.

Notáhta 20

“It hal sáhte vuolgít gávpogii viekseskuovaiguin,” sárdnu eamit go čohkkeda biillii.
 “Moai han galge beare stuorsentárii,” sárdnu isit ja roaškala gitta biilauvssa.
 Muhto šaddá nuvt ahte vulge gávpotsentárii nai. Isit váldá gáfegohpu ja váffela ja čohkkeda láseráiggi báldii. Viekseskuovat sáhtta gahpahit dego bolsttarolgoš biekkas borjjasteame.

Notat 20

”Du kan jo ikke ha på då pesshestan når vi ska tell byen,” sier hun i det han setter seg inn i bilen.
 ”Vi ska jo bære på storsenteret,” sier han og smeller igjen bildøra.
 Men det ender med at de drar innom bysenteret også. Han tar seg en kaffe og ei vaffel og setter seg ved et vindusbord. Pesshestan kan han vippe opp og ned som et putevar som blarfrer i vinden.

Note 20

“You can’t wear your barn loafers when we’re going into town,” she says as he gets into the car.
 “We’re just going to the shops,” he says and slams the door.
 But they end up dropping into the shopping centre as well. He buys a coffee and a waffle and sits down at a window table. Here he can wiggle the barn loafers up and down like a pillowcase fluttering in the wind.

Notitie 20

‘Je ken die afgesneden laarzen toch nie an as we naar de stad gaan,’ zegt ze als hij in de auto stapt.
 ‘We gaan toch allenig naar ’t winkelcenterum,’ zegt hij terwijl hij het portier dichtknalt.
 Maar uiteindelijk gaan ze ook het dorp in. Hij neemt koffie met een wafel en gaat aan een tafeltje bij het raam zitten. Zijn laarzen laat hij op en neer wippen als een kussensloop die in de wind wappert.

Notáhta 21

“Basan lihtiid sámi vuogi mielde,” sárdnu son.
 “Goktes nu?” sárdnu antropologa.
 “Lea giehtalađđasis,” sárdnu. “Muhto olbmui guhte ii leat nu oahpis sámi kultuvrii soaitá orrut dego dagan dan juste seammá vuohkáii go visot earát.”

Notat 21

”Jeg vasker koppene på den samiske måten,” sier han.
 ”Hva da?” sier antropologen.
 ”Det ligger i handledet,” sier han. ”Men for den som ikke er så bevandret i samisk kultur kan det nok se ut som om jeg gjør det på akkurat samme måte som alle andre.”

Note 21

“I do the dishes in the Sámi way,” he says.
 “How?” says the anthropologist.
 “It’s in the wrist,” he says. “But for those who’re not so conversant with Sámi culture it may look as if I do it exactly the same way as everyone else.”

Notitie 21

‘Ik was de kopjes op z’n Samisch af,’ zegt hij.
 ‘Hoe dan?’ vraagt de antropoloog.
 ‘Het zit ’m in de pols,’ zegt hij. ‘Maar voor wie niet zo bekend is met de Samische cultuur kan het lijken alsof ik het op precies dezelfde manier doe als iedereen.’

Notáhta 22

Sus lea: Europálla ja boares slalomsabetpára.

Son sihtá: Skohtergielka.

Notat 22

Han har: En europalle og et par gamle slalåmski.

Han vil ha: En skuterslede.

Note 22

He has: A wooden pallet and a pair of old slalom skis.

He wants: A snowmobile.

Notitie 22

Hij heeft: een europallet en een paar oude slalomski's.

Hij wil: een sneeuwmobielaanhanger.

Notáhta 23

Mu árku leat šodbes, bárkejun sálljamuorat, čadnon aktii.

Mu árku leat boares poastaseahkat, látnjon ja gorrojun kokonnjá hápmái.

Mu árku lea vuosttaš idja ja beaivi midjas čuovvu.

Mu árku lea earenoamáš juollegas sabetboksa man nu hálbái ožžon Ruotas.

Mu árku lea vanca, borjasa gehtte, árjjuid gehtte, rabas dáivvas mu badjel.

Mu árku lea bieggá, ja luhttojun olbmot guddet mu báktái.

Notat 23

Mi likkiste er slanke, avbarkede seljestammer, tett i tett.

Mi likkiste er gamle postsekker, splittet og sydd til en kroppsner kokong.

Mi likkiste er den første natta og dagen derpå.

Mi likkiste er den særdeles romslige skiboksen jeg fikk så billig i Sverige.

Mi likkiste er en båt, uten seil, uten årer, med himmelen åpen over meg.

Mi likkiste er vinden, og betrodde menn bærer meg opp på berget.

Note 23

My coffin is slim, skinned trunks of willow, tightly bound.

My coffin is old post-bags, split and sewn to a body-fitting cocoon.

My coffin is the nightfall and the following day.

My coffin is the particularly roomy ski box I got so cheaply in Sweden.

My coffin is a boat, with no sails, no oars, with the sky open above me.

My coffin is the wind, and trusted men carry me onto the mountain.

Notitie 23

Mijn doodskist is slanke, ontschorste wilgenstammen, dicht opeengepakt.

Mijn doodskist is oude postzakken, opengetornd en tot een lichaamsstrakke cocon genaaid.

Mijn doodskist is de eerste nacht en de dag erna.

Mijn doodskist is de zeer ruime skibox die ik heel goedkoop in Zweden op de kop tikte.

Mijn doodskist is een boot, zonder zeilen, zonder riemen, met de blote hemel boven mij.

Mijn doodskist is de wind, en aangewezen mannen die me de berg op dragen.

Notáhta 24

Guhkki guhkkeli bođiiga báikái. Várdáiga birra.

“Dat han orru dohkálaš,” sárdnu isit.

“Nu fal,” sárdnu eamit.

“Deike ásahetne,” sárdnu isit.

“Nu fal,” sárdnu eamit.

Notat 24

Langt om lenge kom de til et sted. De så utover.

”Dette så jo greit ut,” sier han.

”Ja,” sier hun.

”Her slår vi oss ned”, sier han.

”Ja,” sier hun.

Note 24

At long last they came to a place. They looked across the land.

“This looks pretty good,” he says.

“Yes,” she says.

“We’ll settle here,” he says.

“Yes,” she says.

Notitie 24

Eindelijk kwamen ze ergens. Ze keken erover uit.

‘Dit ziet er niet slecht uit,’ zegt hij.

‘Nee,’ zegt zij.

‘Dit is ons plekje,’ zegt hij.

‘Ja,’ zegt zij.

1

A reindeer herder stood on a beach and looked out to sea. It was springtime, her reindeer had come to this place to give birth. Up on the moors snow had begun to give way to open patches of moss, an archipelago of birth places, and from the sea a welcoming breeze came in, a forerunner of the season to come. As I walked by the herder turned to me with a brooding frown and said she’d heard seagulls here that sounded like infants’ crying. I knew what she meant when she said it. That’s the kittiwake, I said. Only I’d never before considered that sameness of sound. That language that precedes language. Now in winter even, I see stills of that bird when I walk these beaches and if sounds had stills I’d hear them too. Mirages of sound waiting for someone to come by and hear just them; these inchoations of language whose lives now flicker on the open Atlantic Sea.

2

Winter compresses branches and stems, drives the sap down in the roots. At the tail of this long hibernation villagers wade through snow into the woods to cut the trees. From the trees that are cut a message seeps out through the bark to other trees. It says brace yourselves. Tradition is that villagers don’t cut adjacent trees, in among the stumps life goes on as normal the following months, sap rises, sprouts pop, leaves flicker in the wind. But the message from the severed trees lives on in the standing ones, self-preservation becomes part of their identities. Below the stumps in the slowly dissolving roots amber is meticulously being forged, petrified distillments that remind us why we are we.

3

Someone once gave this hill a name as a tool. Juopmovárri was named for the sorrels that grow here in abundance. The instruction in the name reads that Juopmovárri is less-travelled pastures for the sheep that wander these hills, but that man does wisely in visiting Juopmovárri in early summer to reap the sorrels, these lanterns of vitamin C after winter. But also this: Those who named Juopmovárri did it not solely as an act of pragmatism, it was an act of love. It is here we meet on midsummer to celebrate the acme of the sun or as an excuse to get shitfaced, we feast on these sorrels still into the light night and our bonfire is bright and shiny.

1

Een rendierherder stond op het strand en keek uit over de zee. Het was lente, haar rendieren waren hiernaartoe gekomen om te bevallen. Boven op de heide begon de sneeuw langzaam plaats te maken voor kale plekje mos, een archipel van geboorteplekken, en vanaf de zee waaide er een verwelkomend briesje landinwaarts, een voorbode van het aanstaande seizoen. Toen ik langsliep draaide de herder zich met een zwaarmoedige frons naar me om en zei dat ze hier zeemeeuwen had gehoord die klonken als huilende zuigelingen. Ik wist meteen wat ze bedoelde. Dat zijn de rissa's, zei ik. Alleen had ik nooit eerder stilgestaan bij die auditieve overeenkomst. Die taal die voorafgaat aan taal. Nu zie ik zelfs in de winter stilstaande beelden van die vogel wanneer ik over deze stranden wandel, en bestond er zoiets als stilstaande geluiden, dan had ik die ook gehoord. Luchtspiegelingen van geluid die wachten tot iemand langsloopt en precies hen hoort; die inchoatieven van taal waarvan de levens nu glinsteren op de open Atlantische Zee.

2

De winter perst takken en stelen samen, jaagt het sap de wortels in. Tijdens het staartje van deze lange winterslaap waden dorpelingen door de sneeuw het bos in om de bomen te kappen. Uit de bomen die worden gekapt sijpelt een boodschap door de schors naar andere bomen. Zet je schrap, luidt die. Volgens traditie kappen dorpelingen nooit twee aangrenzende bomen, tussen de stronken gaat het leven in de daaropvolgende maanden door zoals gewoonlijk, sap komt omhoog, knoppen barsten, bladeren flikkeren in de wind. Maar de boodschap van de omgehakte bomen leeft voort in hen die nog overeind staan, zelfbehoud wordt onderdeel van hun identiteit. Onder de stronken in de traag verwelkende wortels wordt op minutieuze wijze barnsteen gesmeed, versteende destillaten die ons eraan herinneren waarom wij wij zijn.

3

Ooit heeft iemand deze heuvel een naam gegeven als hulpmiddel. Juopmovárri werd vernoemd naar de veldzuring die hier volop groeit. De instructie in de naam duidt erop dat Juopmovárri uit minder begane weilanden bestaat voor de schapen die over deze heuvels dwalen, maar dat het voor mensen verstandig is om Juopmovárri in de vroege zomer te bezoeken om de zuring te oogsten, dat lantaarntje van vitamine C na de winter. Maar ook dit: degenen die Juopmovárri een naam hebben gegeven deden dat niet alleen uit pragmatisme, maar ook uit liefde. Hier treffen we elkaar midzomer om het summum van de zon te vieren of als excuus om ladderzat te worden, we doen ons tot diep in de lichte nacht tegoed aan die zuring en ons vreugdevuur is stralend en fel.

SIGBJØRN SKÅDEN

This chapbook is published by Poetry International in collaboration with Versopolis.
This project has been funded with support from the European Union.
This publication reflects the views only of the author, and the European Union
cannot be held responsible for any use which may be made of the information
contained therein.

© Original poems: Sigbjørn Skåden
© Translation into English: May-Brit Akerholt
© Translation into Dutch: Liesbeth Huijter (from Norwegian) & Fannah Palmer (from English)

No part of this book may be produced in any form, by print, photoprint,
microfilm or any other means, without written permission from Stichting
Poetry International, Westersingel 16, 3014 GN Rotterdam.

Graphic design: stof rotterdam
Print: Tromp

ISBN 9789072546401



Co-funded by
the European Union

